

Arrest

nr. 250 421 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer,:

Naam: K. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Aksaray

Nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/12/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17/11/2017 dat hem betekend werd op van 21/11/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/07/2018 dat hem betekend werd op 17/07/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01/10/2019 voor poging tot misdaad, moord, diefstal met geweld en bedreiging, in bende met behulp van geweld of bedreigingen, de fabricatie/verkoop/invoer en/of dragen van verboden wapens, het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg met voorbedachten rade, met gebruik of vertoon van wapens. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17/11/2017 dat hem betekend werd op van 21/11/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/07/2018 dat hem betekend werd op 17/07/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: SCHENDING VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-,

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“(..).”

Op 17.12.2019 werd er tegelijk met het inreisverbod een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker betekend (STUK 2). Tegen dit bevel wordt door verzoeker geen beroep ingesteld.

Verwerende partij neemt in de bestreden beslissing (het inreisverbod - STUK 1) quasi klakkeloos de motivering uit de bijlage 13septies over en beperkt zich tot enkele zinnen om het inreisverbod op zich te motiveren.

Dergelijke motivering kan uiteraard niet doorgaan als een afdoende motivering!

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze waarom de maximum duur van drie jaar wordt opgelegd.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker op illegale wijze in België heeft verbleven en de openbare orde zou geschaad hebben

Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf alhier evenwel reeds een procedure gezinshereniging doorlopen met de partner van zijn tante (aangevraagd op 16.01.2018) en thans zal er een procedure gezinshereniging worden opgestart met zijn feitelijke partner (wat verzoeker betreft op volmacht, daar hij thans opgesloten is). Verzoeker wacht nog op een afspraakbevestiging vanwege de gemeente (STUK 3).

Het is dus niet zo dat verzoeker de verblijfswetgeving zomaar aan zijn laars lapt, zoals verwerende partij doet uitschijnen.

Wat het aspect van de openbare orde betreft, dient te worden benadrukt dat verzoeker thans nog niet veroordeeld werd! Het klopt dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, doch van een vervolging, laat staan een veroordeling is allerm minst sprake.

Het gaat dus niet op om de aspect van de “openbare orde” te weerhouden in de bestreden beslissing om op deze manier de maximumduur van drie jaar te motiveren.

Dergelijke gebrekkige motivering kan met andere woorden allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom het inreisverbod met een maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier immers familie. Zo vroeg hij reeds de gezinshereniging aan mijn (de partner van) zijn tante.

Daarnaast heeft verzoeker hier thans ook een duurzame relatie met mevrouw M. D. (..), die de Bulgaarse nationaliteit heeft (RR: xxxxxxxxxxxx).

Het is dus wel degelijk de bedoeling van verzoeker om hier op legale wijze te verblijven, daar dit nodig is om zijn gezinsleven met zijn partner hier te kunnen verderzetten (alook zijn familieleden met zijn familieleden die hier verblijven).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.

Bovendien heeft verzoeker geen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730 - STUK 4):

“Zoals blijkt het de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...] In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”. [...]”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de volgende redenen opgeeft om de verwijderingsbeslissing gepaard te laten gaan met een inreisverbod van drie jaar: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om op de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. ”

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde gehanteerde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt [...].

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. [...]

Uit de bovenstaande bepalingen en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod twee verschillende beslissingen zijn met een verschillende draagwijdte. Terwijl de eerstgenoemde beslissing consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf verbindt, betreft de laatstgenoemde beslissing een eventueel later verblijf en maakt ze dit onrechtmatig. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet voorhouden dat de motivering waarin de gemachtigde een eventuele schending van artikel 8 EVRM onderzoekt, waarvan de gemachtigde zelf stelt dat hij hierdoor in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zonder meer van toepassing zou zijn op het thans bestreden inreisverbod. [...]

In casu kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde dit element van het gezinsleven specifiek heeft betrokken op de duur van het inreisverbod. ”

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker onderhoudt hier een gezinsleven met zijn feitelijke partner, zoals hierboven reeds werd vermeld. Verzoeker vecht de verwijderingsbeslissing op zich niet aan.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en zijn partner lang van elkaar gescheiden zijn.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker en van zijn partner.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele/familiale leven van verzoeker met zijn partner en andere familieleden.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet, situeert zijn relationele leven met zijn partner zich in België, daar mevrouw hier op legale wijze verblijft en het koppel hun leven hier wilt verder zetten.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zoals in casu de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ook stelt de Raad vast dat verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanhaalt maar nalaat op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Het enig middel is op dat vlak onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 17 december 2019 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. Het loutere gegeven dat het thans bestreden inreisverbod motieven bevat die hetzelfde of gelijkaardig zijn aan de motieven die terug te vinden zijn in de verwijderingsmaatregel houdt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt – geenszins in dat het inreisverbod niet op adequate motieven steunt.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en bovendien tijdens dat illegale verblijf ook de openbare orde heeft geschonden. Hierbij wordt tevens overwogen dat verzoekende partij geen familiale belangen op het Belgische grondgebied heeft en er evenmin medische problemen zijn.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering en op *“quasi automatische wijze”* onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.8. Verzoekende partij betoogt wel dat niet kan gesteld worden dat zij de verblijfsreglementering aan haar laars lapt omdat zij in het verleden (januari 2018) reeds een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend en zij nu een nieuwe procedure wil opstarten in functie van haar feitelijke partner, maar daarmee doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij reeds in 2017, na een eerste gezinsherenigingsaanvraag die negatief werd afgesloten een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat zij ook, nadat haar tweede gezinsherenigingsaanvraag werd afgewezen op 9 juli 2018, weigerde gevolg te geven aan het andermaal afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat – ondanks de negatieve beslissingen inzake haar verblijfsaanvragen en de daaraan gekoppelde bevelen om het grondgebied te verlaten, verzoekende partij blijft persisteren in illegaal verblijf. Het loutere feit dat verzoekende partij na het treffen van het bestreden inreisverbod nogmaals tracht via gezinshereniging verblijf te bekomen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.9. De Raad wijst er voorts op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor poging tot moord, diefstal met geweld en bedreiging, in bende met behulp van geweld of bedreigingen, de fabricatie/verkoop/invoer en/of dragen van verboden wapens, het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg met voorbedachten rade, met gebruik of vertoon van wapens mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing niet veroordeeld werd, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het aanhoudingsmandaat opgenomen feiten verkeerd zijn.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de hoger opgesomde vermeende feiten mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten, die een gewelddadig karakter kennen, blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond vanaf 1 oktober 2019. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Bovendien blijkt dat verzoekende partij op 14 mei 2020 wel degelijk veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden waarvan 15 maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging door twee of meerdere personen, met behulp van een voertuig om de diefstal of de vlucht te vergemakkelijken, het toedienen van slagen en verwondingen met voorbedachten rade, met gebruik of tonen van wapens.

Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij uit de initiële aanhouding van verzoekende partij verkeerde conclusies heeft getrokken wat betreft het gevaar voor de openbare orde.

2.10. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk familie heeft in België wijst de Raad erop dat – waar zij verwijst naar haar tante en diens partner – zij niet aannemelijk maakt dat zij daarmee een beschermenswaardige familierelatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad laat gelden dat, waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg,

Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij volwassen familieleden heeft op het grondgebied. Met een loutere verwijzing naar deze familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verder blijkt dat verzoekende partij op 3 oktober 2019 een vragenlijst heeft ontvangen van het bestuur in kader van het hoorrecht maar nagelaten heeft deze vragenlijst in te vullen en over te maken aan het bestuur. Zij heeft aldus nagelaten ten aanzien van het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing aan te geven een relatie te hebben op het Belgische grondgebied. Thans betoogt verzoekende partij een feitelijke partner te hebben en de intentie te hebben hiermee verder op legale wijze in België te verblijven, maar naast het feit dat verzoekende partij dit niet heeft aangegeven aan het bestuur, brengt verzoekende partij ook geen enkel concreet stavingstuk bij waaruit kan blijken dat zij wel degelijk een effectieve gezinsrelatie onderhoudt met de door haar genoemde Bulgaarse persoon. Immers moet dergelijke relatie blijken uit effectief onderhouden banden. Verzoekende partij brengt daarvan geen enkel gegeven bij zodat zij niet aantoonbaar gewag te kunnen maken van een beschermenswaardige gezinsrelatie in België. Het loutere feit dat zij na het treffen van de bestreden beslissing zich wenst te laten registreren als feitelijke partner van de Bulgaarse onderdaan doet aan voormelde geen afbreuk. Nogmaals benadrukt de Raad dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij een werkelijke gezinsrelatie onderhoudt met de genoemde Bulgaarse onderdaan.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd niet duidelijk dat in casu het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER